

561
922

LIetuva TSR
VALSTYBĖ
BIBLIOTEKA

10181

Salem Aleikum!
Jauneji,
Į gatvę!
Į laisvę alejų!
Mes frontą plakatais
Nuklokim.
O po plakatų
Kritinėj
Kad kraujas plaktų,
O ant plakatų kad —
Salem Aleikum!
Gana sacharininti širdys!
Ir į skaudžiamas vietas
Kompromisų klofi kompresus.
Kam širdis susirietus,
Dvasia kam padvėsus, —
Tam į kritinę tejrta
Nors bosą spirito, —
Vistiek nebepadėsi.
Ne taip kad po vieną
Galvomis
Žauninti
Sieną
Ir storotis storosios dėdinos kūną sujauninti.
Bet urmu visį!
Į du su puse milijono
Pratarkim, kiek galint, aiškiau:
Kaip ragas, maž daug, Jerikono —
Salem Aleikum!

KAZYS BINKIS

Mes jauni iškeltagalviai, nenuoramos ir vėjavaikiai einame į gyvenimą Naujojo Mėno vėliava nešini.

Mes nudrėskėme nuo savo dvasios sumirkusį laiko baloį apdarą ir sviedėm jį tiems, kurie senatvėj šąla.

Amžinai naujas ir amžinai jaunas gyvenimas — mūsų nesenstamoji Beatričė. Mes atgrįžome jai savo dvasios veidrodį — te gėrisi.

Tegu jo atošvaistoj šypsosi kvatojasi mūsų Beatričė; tegu frizuojasi, tegydo prieš jį savo veido intapus.

Nustelbdami prekymečio ūžesį ir miegančių knarksmą, mes mušame į skambaus žodžio bugną ir šaukiame visus, kurie jauni dvasioj, sudaryti vieną didelę Naujojo Mėno kūrėjų armiją!

Mūsų žemė įtręšta menu. Mūsų tėvai kvėpavo dainomis ir sapnavo pasakomis. Mes jauniausi jų ainiai šaukiame jiems „Vallo!“ ir eidami jų keliais, — kuriame savo naujosios būties naująjį mitą.

Teskamba Baltijos pajūris!

Per meną dabarties veidas taps mūsų veidu.

Mėno Betliejūį gims naujų žmonių karta.

Mėno dīnamos mašina milijonais prožektorių nušvies mūsų sutemas.

„KETURIŲ VEJŲ“ Kurijá.

Statga pražilo kudlota žemės barzda.
Dangaus ledu čiuožia žvaigždynai
stumdydami žvaigždes, kurių ledžingos ne-
labai tvirtai laikosi ant kojų. Mėnulis solo
gigantuoja.

O žemė pakabinus smakrą ant Alpių
dūmoja sykiu su manim.

Kodėl dėl ko kaip šuo prirakytas prie
būdos turtu urgzi ir lofi iš pasalių, žlūrint
kaip kiti šelsta ir miklėja?

Ei, žemė!

Kas tokio kad ir nejauna!

Alė už tai tavo pusrutuliai tai ką, glo-
busai kad ir du?

Kad taip paėmus pojūčių pašliūžas
ir pasifeldus erdvybių sniegais lenktynių
su Grižalio rogėm?

Bravo, Saly!

Valio Šemery!

Radiotelegrafuoja Neptūnas ir Marsas.

Senmergė Venera šnaitrom akim ir
pavydu dėptelėja į mudu ir vėl lūpą tim-
telėja, ir kugždelėja žvaigždėms į ausį.

Girdi, žemėje nieko ypatingo, o
žvaigždės tai kiekviena kur kas skaistesnė
už ją.

Susikabines su žeme čiūžt, čiūžt!

Tolyn, smarkyn! Tolyn, smarkyn!

Daugiau nieko nematau kaip tavo,
žeme. Lekia dulkės iš po pačiūžų.

Tu taip arti geismai karšti ir puola-
mės glėbin.

Žemyte, brangioji!

Ach taip nespauskit! Atsargiau!

Ir praito pažastės stūlė naujai res-
publikai.

Gi netikusiai buvo diplomatų pasiūta,
Saly, mano jakė. Kiek pasiraivyk ir jau
naują lopą dėk. Žina, ir tas politikos
korsetas perdaug mane varžo. Kada nors
mesiu jį vežniop.

Susikabines su žeme po erdvybių
sniegus sparčiau už visus lekiu dumiu.

Žvaigždynai su žvaigždėm jau senai
nematyti pasilikę toli užpakaly.

O mudu vis skutam ir skutam.

Atsiprašau.

Ir užkliuvęs man už užkulnio brinkte-
lėjo į sniegą jojas ant Virgilijaus raitas
Dantė su Beatrice.

Dar smarkiau mudu neriam.

Ir dar kažin kur lyg Napoleonas ar
lyg Hindenburgas geležine šluota šluoja
istorijos pelėsių dulkes ir čiandėja.

O ve ir Sallamonas karalius apsikars-
tęs giesmių giesmėmis lyg karoliais, kur
žalbuoja ir kur gintariniai. Sabos kara-
laitel darinėja savo širdies vartus. Ir Kei-
štutis ir Birutė apsažę, dėl jų rykavimų
nemato nė mudviejų.

Tegu jie sau!

O mudu švilpiam vis tolyn, pirmyn.
Tiktai aš ir žemė! Daugiau nieko. Viską
pralenkėm. Tur būt čia jau ir bus pati
pradmenų pradžia. Ir puldamas įžultai
bučiuoju tavo, žeme, sauletėkingą kaktą!

Kas tokio kad ir kraujuotas tavo,
žeme, snukis? Ir dar nenužitiuvo apskretę
lūpos?

Kas nori tesijukoj!

Mat juos dievai!

TARULIS PETRAS

PEIZAŽAS

Mano pagalvel pagalfo mano galvos
ir ji minkšta maloni.

Stenoje ne visi dantys — pro spragas
pasiekę mano skruostus kutena, dar mie-
guistam nematomo voro, rudi tiesūs ūsai.
Šalin raukšlėtų mieguistų paklodžių veidai.

Civilizuotos sagutės savo sargyboje
būdi. Džiaugiuos, kad drangus vanduo
taško krūtine.

Šepečiai, šukos ir šepetukai, mane
apšepusį švelnina.

Cukraus vienas gabalėlis. Kitas. Ir
jau visai lipšni arbata pasakoja ekstra
telegramose Loyd Džoržo paskutinį po-
sakį. Streiko pilnos Buenos Airės Kaunan
siunčia tris petito eilutes.

Plonutė kveplanti svaigta rukštim
riekelė. Lūpos insviestintos. Ir plonutė rie-
kelė kaip grakštus felietonas in portfelį
kemšasi, kad in dienrašty nešti.

Visas apsaugstytas, plikais ir plunks-
notais skribeliais apžėlusios gatvės vidury.

— Tprrrr! — suriko plačia kakta ir bar-
zdele malonus vežėjas. Bėrasis iššoko iš
vežimo ir dingo durų stikluose. Nupenėtas

ponas galva mostelėjęs pageltusiom pu-
tom aptaškė arti stuoksantį žalią lankelį.

Iš po žaliujo lankelio labai in lūpas
panašūs mėšagalčiai piktai praleido:

— Kur brukies, nematai ar ką?!

— Brač, mes, dviese, tu vienas. Rei-
kėjo pasitraukti. Matai nenustovi! — vi-
sa devyniolika dantų žiba vežėjas. Ir
vieta kur tur būti veidas tarp šviesi, ma-
loni, džiugi, kad nors imk ir in trečios rū-
šies papirosų dėželę kljuok! Visi pirktų.

— Klausyk, sakysiu.

Trečios rūšies papirosams etiketė
grįžt in mane.

— Pulkų veidą turi. Vaje, kokį pulkų!
Aš taip iš šalies žiūrėdamas manau pul-
kus būtum ministris. Pasikalbėkim nuo-
širdžiai. Plačiai štai modamas aplinkui
paklausiu: Kuo jie geresni, kad jie mi-
nisteriai, tu gi ne. Lipk, iš tos tribūnos.
Imk vadžias.

— Tai, kad nežinau, kaip bėrasis —
šypsos jis.

Ir pulklausios reklamos vertas iš tre-
čios rūšies papirosams dėžutės trykšto
skaniausias kvapsnys.

16.

Kaunas šandie girtas
 Ir linguoja savo žilą galvą apvalatną.
 Ir laimėjimo mėnulis jį patampęs
 Išsiūbavo ir išlejo visą Kauną gatvėmis.
 Nešini vėliavomis
 Eina. Eina.
 Šmėklos ir apuokai | pakampes!
 Ir sustingusiojo jausmo katilui išvirtus
 Norų virafas išliūojas saulės spalvomis
 Gyvos gatvės
 Gatvės girtos
 Gatvės grįstos galvomis.
 Po plakatų giria vėjai
 Valkštinėja
 Ir propeleriai išlindę iš mirties garažų
 Ore atspalaidavimo liną gražo.
 Mamyte
 Kam čia tiek daug žmonių?
 Ir aniego
 Tiek daug?
 Man nieko
 Nematyti?
 Cit nešauki!
 Turbūt
 Taip turi būt.
 Ech
 Kur mano akys?
 Kaip balta!
 Žiūrėk!
 Gal ta
 Kur be palto
 Ir kur išsiiepus
 Magys
 Laiko žepas?
 Tiktai
 Varpas
 Piktai
 Karpo
 Klėdesių karpas.
 Ir pro garso tarpus
 Kas gyvas
 | laimės ofensyvas!
 Jausmo gabalais iškritę
 Ciesmės gatvėjasi.
 Giesmės aikštėjasi.
 Giesmiuojasi lūpų trimitai.
 O miesto rinkos grindinio pilvu
 Paststiebę ant rimties ramentų
 Savo galvas rankomis iškėlę
 Lyg kepurėmis mosuojam
 Kad gajumo gelės
 Laukiam kreivų
 Su raketomis erdvibei trenktų
 Rytį rykavimų ruoniām.

Vėlė be vietos.

Aš — griaučiai iš po žemių atsikloję.
 Aš plaukloju orie kaip alivaras
 Ir vieno kaulo rankom kojom
 Aš gasdinu mergų skaras.
 Ir valkatos | mane svaildo akmenim
 Ir pamazgom ant manęs lieja pertukusios
 moterys;
 Vienok nežiūrint to, aš niekam nepavydžiu—
 Vadina mane smuklės | išliotas savo goseres
 Ir savo skreltėj kekšės džiaugiasi manim...
 Po kapines tolydžio
 Aš landžioju, baugydamas lavonus.
 Išgasdinęs numirėlius lyg tokius kaip ir aš
 patsai,
 Jau prisruošęs aš esu visai
 Prasmegti nors klaurai pro žemės šonus.
 Bet žemė atstumia mane
 Nuo savo želusios barzdos,
 Aplietosios laikų ugne..
 Ir būdamas be pastogės visados
 Aš nardau po gelmes perdėm.
 Sukempėjusia sauja grasinu aš žemei ir er-
 dvėm...
 Ir kalnus sau iš kelio nusispardęs,
 Miškus išroves iš po kojų
 Per jūres ir žemes
 Ir per žvaigždynų kartis
 Aš traukiu, moju
 | pažadėtasis erimes...

SALYS ŠEMERYS.

Čiuto, lingo, čiutela,
 Kas te teka? čiutela,
 Čiuto, čiutela,
 Žalia rūta, čiutela.
 Sode, sode, lapė.
 Kas te teka? lingo,
 Lėliu, lapė, lėliu.
 Sode lapė, lingo,
 Marti teka, lingo,
 Lėliu, lapė, lėliu.
 Čiuto, lingo, čiutela,
 Kas te teka? čiutela,
 Čiuto, čiutela,
 Marti teka, čiutela
 Žalia rūta, čiutela.
 Čiuto lingo, čiutela,
 Per dvarelį, čiutela
 Ką než marti? čiutela
 Stuomenėlj, čiutela.
 Čiuto, lingo, čiutela,
 O kam duos? čiutela,
 Dieverėliui, čiutela,
 Nepriėmė, čiutela.
 Čiuto, lingo, čiutela,
 Išrugojo, čiutela,
 Storal verpta, čiutela,
 Retai austa, čiutela.

Užrašyta per Antaną Juškevičę.

Rubajatai.

Dangaus aš lauže kaip gyvatė
Šnypščiu ir kojoms žemę tvoju. —
Tau, Dieve, nuodų gelvoniu įgelsiu
Ir nebematysiv saulės mudu.

* * *

Gertau man prieslekų sulaužyt šimtą
Neg vynuį gerti taure.
Eikš brolau, Dieve, tamsoj mes pauliosim,
Geriu aš tavo dvasią, kaip raudoną kraują.

* * *

Gražias mergaites myli tu,
O jos, lyg dūmai nyksta mainos;
Jų širdys lig ratas apie ašį sukas. —
Eikš gerti, drauge, sidabras tu kišenėj.

Neįstengia saulė žemę
atgaivinti, —
naują mintį
Mes tegalim sužalbuoti
Mūsų galvos dangų remia, —
Dievo ir karalių tronus
Gaisras siautėja raudonas.
Ei, naktie užčiaupki žioši!
Mes rieškučiom aušrą semiam

II

Joti, joti —
debesius nuplauti pilkus
ir sermėgą išsivilkus
besotį —
žemės merdinčios skriaudėją —
pirmąjį pastvėrus vėją
tvotį.
Už pasaulio vargią klotį,
medžiai ylini, lapoti. —
kumštis gniaužkim,
tik į dangų
insilaužkim —
Dievui miegančiam grumoti!

KAZYS BINKIS

Gatvės išsištepė iškabas
begėdiškai margas ir godžias.
Trotuaruos pilvų barikados.
Jaučio reikėtų čia iškalbos
kad kas suprastų mano žodžius
sūkury bačkvežių kononados.
O aš atkeliavęs iš lauko,
nešioju ateinančių šimtmečių paštą
iš kiemo į kiemą, kaip amžinas žydas.
Negerai — kad kaktą susiraukus.
Negerai — kad be Šventojo Rašto.
Negerai — kad dvasia raudonomis aguonoms pražydus.

Susirinko iš skersgatvių tipai
ir mano: beždžionę parodys,
mano, kad bus katerinka.
Gerbiemieji,
jūs žinot ispanišką gripą?
Panorėsiu tiktai — vienas žodis —
ir gulės visa rinka.
Visi išsižijojo stebėtis:
Gal ir ištikrųjų jis kanda?
Dukteris slepia paskvernėn mamytės,
tetulės išsikėtė skėtis,
žmogeliai kits kitam lenda ant sprando

tartum panosėj būt sproges jiems dinamitas.
Ei, jūs, mielieji ponai ir ponios!
Aš ne tam — kad nusigastumėt...
Svarbu kad didesntai ir gyvumo daugiau
kad.

Ir ne taip, kad vien pilvas ir mėsa...
Kas kad jūs baldot virtuves kas met?
Kas kad po pusryčių prakaitą braukot?
Tokie vis mažučiai, mažučiai tebesot...
Didžiausis pareitų į sieksninį karstą.
O čia jūs kaip mėšlo rinka paiversta...
Ir vėl suflūlavo tipas ant tipo.
O lipa! Viešpatie, kaip jie visi lipa!
Vienas per kitą
lenda įširdę
purvinais batais ir atdarą širdį.
Nebenugirdi... Nebenumano...
O širdis pasisakyti trokšta.
Dar žodis!
Ateinančio šimtmečio
Žmonės
pastatys jums paminklą:
Po antrojo tvano
iš jūsų pilvų
antrąjį Babelio bokštą.

Vasaris vėjas

Jau ketvirti metai dirbame nepriklausomybe.

Turime vieną nepriklausomybės galvą ir apie šimtą pusgalvių, turime nepriklausomų ministerių, nepriklausomų milijonierių, nepriklausomų bankų, nepriklausomo šmugelio ir daug kitokių nepriklausomų dalykų. Stengiamės, kad viskas kaip kitur. Pradėję nuo botago ir drobinių kešniukščių—mokame kur reikia kad ir frakas ir cilindris ir Bencas. Stengiamės rodyti, kad drąsūs ir patyrę vyrai. Rausime prisiminę, kaip mūsų valstietis okupacijos metu drebėdavo pamatęs vokiečių žandarą, idijotiškai šaipydavos jam ir rankas laižydavo. Sunku vergauti — atsitudame — baudžiava įvarė mums tą drebėjimo ligą. Jau Kudirka, daktaras, tas patsai Kudirka, kursai mus išmokė vadintis didvyrių žemės piliečiais, vėliau savo „Varpuose“ pastatęs daktarišką diagnozę, padarė išvados, kad labiausiai išsiplatinusi lietuvuose liga,—tai kinkų drebėjimas. Ir nieko čia nebepadarysi. Jog ir mūsų laisvoms ir nepriklausomoms kinkoms taip dažnai atseina suvirpėti, kai mes pasistiepe nešame arbatos kokiam francūzų sifilitikui ar anglų kakainininkui.

Ir dirbame dirbame. Kaip kurmiai rausiame žemėse kiekvienam paskirtą vagą ir linksime kaip bušmėnai savo nepriklausomybės fetišui. Bet pagrasys kas iš tų gerinčių arbatą pirštu ir mes nepriklausomi klušniai atsakome: „klausome“! Kaip gi ne. Nes mūsų tėvai baudžiaininkai išfisisus šimtmečius klausė ir tas verguvės siaubas dar nepaleido iš savo replių mūsų dvasios.

Ir lig šiol mes neparodėm tikro noro iš jo pasiluosuoti. Jog kas dvasia? Jos neįrašysl bugalterijos knygos aktyvan. Be to dvasios ubagystė taip lengva paslėpti gerai pasiūtan frakan ar pridengti ją mokamai surišant galstuką.

Ir štai, iš gyvenimo ūkanų išlenda didumo, kaip surangytos Eifelio bokštas ilgas, ilgas klousimo ženklas: Kas jei mes nuo savo nepriklausomybės fetišo nuvilktumėm fraką? Kas jei šlandie ateitų kokie nauji gūnai ir prafiestų naują demarkacijos liniją nuo Dinaburko iki Liepojaus? Kas liktų iš keturių nepriklausomų metų? Kurių kultūros brangenybių mes susikūrėm ar nors rimtai stengėmės susikurti, kurios padėtų mums tapti žmonėmis,—ne atsipalaidavusiais vergais drebančiomis kinkomis, bet tikrais, laisvais, pabudusios ir susipratustos dvasios žmonėmis, pilnateistais pasaulio piliečiais?

Mažutė mikroskopiška bludžeto dalelė, maž daug tiek, kiek mama duoda vaikui baronkoms—tai švietimo ir kultūros reikalams.

Mokyklos be langų. Mokytojams — įstatymas: priesakų mokyti. Jaunuomenė, kuriai mokyti arba mokyti — uniformoj arba departamentuos. O šių metų naujokuose radome 50 nuošimč. analfabetų, o sodžiu mūsų dedės patylomis dūsauja nebetekę vilties susilaukti caro laikų sugrįžtant ir slunčia Kaunan pareiškimų, kad nebenorj būti „piliečiais“ nes, pakaksią pilti, ir reiškia nepriklausomo noro tapti vėl muzikais.

Aimanuojam kad bala, kad trošku, o savo jaunuomenėi, kuri įneštų į tą balą judėjimo vietoj universito atidarėme Kaune 400 smūklių, kad ji baigtų nusigerti.

Treti metai veblame apie universitą, keli mėnesiai seimas slebizavojo statutą—ir vis nieko. Dalis suverėnų naudodamasis savo penkių zakrestijonų dauguma sugalvojo iš tos mokslo šventyklos pasidaryti sau špitolę ir stapt.

O gal dar prisiminti suaugusiu švietimą, žmonių knygynus, žmonių teatrą etc.? Pastatykime čia didelį 0. Retai tokie dalykai prisisapnuoja — pakanka pilstytuvės.

Mūsų tėvai baudžiavos jungą vilkdami susikūrė sau didelį meną, kuris toli praskambėjo už mūsų krašto sienų. Gal mes jame ieškome paguodos? Gal mes meno šalfiny stengiamės apiplauti savo apipelėjusią dvasią? Gal mes stengiamės tas brangenybes bent išlaikyti?

Amžlais sukrautą mūsų tėvų turtą, mindome kojoms. Ketvertas tomų dainų ir pora tomų pasakų, dar anais laikais keletoj paraplijų surinktų ir rusų, vokiečių, lenkų ar suomių išleisčių, tai ir visos mūsų žmonių paliktojo turto liekanos. Kitkas guli, neapdraustas nuo nelaimės Vilniuj Mokslo Dr-jos archivo spintose, arba eina į kapus draug su paskutinėmis senelėms dainininkėms.

Mums jos nereikalingos.

Tiesa, mes pavadinome Kauno gatves mūsų didžiųjų vyrų vardais.

O Čiurlionis peli sukrautas skryniose ir užrakintas drėgnam Meno Kurėjų Dr-jos kambary. Seimas vargais negalais nubalsavo, bet nėra buto. 400 smūklių, kelios dešimtys bankų ir keli šimtai kitų šmugelio įstaigų, randa Kaune kur puikliausiai įsitaisyti, tik savo genijaus kurinių neturime kur priglausti.

O Meno Rūmai? Turime nesuskaltomą tautodatilos turtą. Turime savo dailininkų, kurie dar nesuskubo, kaip Čiurlionis, nuvešti savo kurinių užsienin, kad juos įkainuotų. O kol užsienis nepradėjo apie juos rašyti, tai mes stovim rankas nulėdę, žiūrėm, mirksim ir kad paslėpti savo dvasios ubagystę, flegmatiškai vienas kitam čiaupsim: „Nieko ypatinga“...

Parinkite: Meno Kurėjų D-jos kolekcija nesusilaukė Švietimo Ministerijos

bendrujų reikalų departamento direktoriaus sankcijos, kuris teikėsi tarti Aukštajam Seimui savo kompetetingą žorį: — šlamštas. Ir Aukštojo Seimo dauguma rankų pasikėlė: „nereikia“.

Kažin, jei Čurltonis dabar tarp mūsų gyventų ir ponas direktorius su dauguma pakilusių Seimo rankų žiūrėtų į jo paveikslus, ar nepasirodytų jiems, kad ir tai šlamštas. Juk tuose paveiksuluose nėra numaliavota nei jaučio, nei asilo, kuriuos toji draugija pajėgtų suvirškinti.

Nėra lėšų? Išmetėme milijonus marmelado fabrikui steigti, kurio pagamintą marmeladą atsisakė ir karvės ėsti. Išmetėme ir tebemetome milijonus visokioms kitoms marmeladinėms operacijoms. Tik savo dvasios tuštumui užkimšti nieko nedarom. O juk dvasiai marmelado nepaduosi.

Susitvėrė būvusių ministerių komitetas „tulpių oranžerėjai“ steigti ir dirba projek-

tus, kaip iš visuomenės tam reikalui pinigų išubagauti. Kito kelio mes nežinom.

Ir skursta mūsų dvasia. Ji eina menkyn ir menkyn ir greit ji paliks visai toki, kaip mūsų dienraščiai.

Mes laizomės prie tų didžiųjų, o jie vadina mus analfabetais. Mes skundžiamės jiems, kad mus skriaudžia, o jie iš mūsų tyčiojas. Mes rodome jiems savo frakus, o jie mus driskiais pravardžiuoja.

Ir toliai taip bus, kol mes nepamatysim visoj platumoj savo dvasios ubagystės.

Toliai mes nebūsime tikrai laisvi ir nepriklausomi, kol savo dvasios neatpalaiduosime iš tebelatinkančio ją savo replėsė vergijos slaubo, koliai gaivingas vasaris vėjas nesulaužys mumyse sukietėjusios storžievybės plutos ir gaivingi naujojo pavasario šaltiniai nenuplaus nuo mūsų amžialis suneštų dulkių mėšlo.

KAZYS BINKIS

„Apie žmogų ir apie kiaulę“.

Gauti krikšto vardas arba kokias pavardes dar nereiškia būti žmogum.

Užsidėt kepurė, užsitempt kelinės su batais ir žmogiškai prašnekėt, tūkstantį kartų kartoti, kad tu manai ir kažin ką išmanai, ir tas dar nereiškia būti žmogum.

Būti žmogum — tai pakelti aukščiausias, koks tik yra, darbas ir, paėmus jį taip, sučiauptom lūpom ir suspausta širdimi, nebaimingai nešti, šviečiant ir šviečiantis painia likimo ir teismo naktim.

O tai, kas turi būti, dar toli iki to, kas yra.

Ir štai greta su žmogum žmoguje gi virba tvartas ir štai kodel, kur tik pažiūrėtum — gatvėse, teatre, susirinkimuose — visur kyšo šnipės.

Priėsti ir atsirūgti šiltu virškinamu tepalu ir gulėt šnipę atkišus į saulę — kas gali būt pavydėtingesnis? — o aplink kriu, urė ir čiuk — kokias laimės!

Ir tas reikia atsiminti žmogul ir kartą visada! pasakyt:

arba tu žmogus, arba tu kiaulė.

Ir jei nori likti kiaule, — kiaulėk.

O jei nori būt žmogum, sarmatykis savyje kiaulės ir nešk darbą.

Sviltėdamas, kaip šviesa, jis tau duos laimės, kuri nepastektina kiaulei, ir atidarys kelią — už žmogaus, kur visa kas žmogiška yra taip pat keista, kaip žmogul keista visa kas kiauliška, kur nauja žemė, naujas dangus, kitoks likimas ir teismas.

ALEKSEJ REMIZOV

Gyvenimas negalima risti su mirtimi, o praecties menas daugiau kaip trim ketvirtadaliu negyvas. Ir čia mes turime galvoje netik Prancūziją; tai — bendras reiškinys. Praecties menas niekuomet negali patenkinti gyvenimo reikalavimų, o kartais jo įtaką gali būt net žalinga. Sveikam ir normaliam gyvenimui reikalinga, kad ir menas be pallovos būtų perdirbamas ir atnaujinamas kartu su pačiu gyvenimu.

Nežinau, ar gemamoji bendruomenė įkurs savo naują meną. Bet jei tokio meno nėra, tai ir bendrai nėra gyvo meno; yra tikta muzejus, vienas iš tų kapinių,

kur miega praecties įbalsamuotos mumijos. Mes išauklėti atsiminimų kultu, mums sunku atsipalaiduoti nuo jų. Juose yra savos poezijos, ir ji duoda jiems tolimųjų orizontų minkštų, tirpstančių atspindulių. Bet nuo tų lyčių, kurios kadaisiai buvo taip virpamos, gyvenimas išdūlėjo ir dūfa kasdien. Teisybė, kai kurie pavyzdingi padariniai, labiau patvaresni, sutausojo savo galybės dalį iki mūsų dienų. Bet dar klausimas — ar geras pradmuo ta galybė dar ir dabar? Viskas gera savo laiku ir savo vietoje.

Romain Rolland.

„Le theatre populaire“

Fonografas Laisvės Alejoj

Vallo nepriklausoma!
Mes klausome klausome...
Elektrika, fizika —
Kursai, — tai vis tikrai rizika
Vallo katalikiškas!
Su švaicoriais profesoriais.
Ir taip kad visi tikrai broliai ir seserys.
Ir taip kad nevisai tikrai Afrika!
In Slabodkes
Abgebrant spišečny fabrika
Mit di gance pastroikes.
Op, op, Nauji metal —
Seni demokratai.
Vadinas, sacharinas
Vadinas, kaka... inas
Vadinas, tikrai vaidinos?
Vadinas, krikščionių krikštynos.
Amnestija — bestija.
Politiškas, reiškia prestupnikas.
Ponai, prašau!
Echt—lietuviškas krupnikas!
Akružnas lietuviškas cudas
Ponas asilas
Su ugalovnu dielu.
Jau per vėlu!
Jonišky didelis sudas.
Žmonės renkas.
Kas čia?
Ūkio Bankas —
Šalin rankos!

0.05 A 56.2
922
Roza vianet ot moroza
Clocia Roza nikogda.
Op, op, Nauji metal
Kaune pagada.
Doleris
Doler
Dollary
Dolioroza.
Doleris doleriu
O tas pasikorėlis
išlošė 365 dolerius.
Metropolį Konstantinopolis.
Pabučiavimų lioterija.
Pana Valerija
Pataikė kakta į adveriją.
Širdingoji, mes rods pasižįstava?
Prosze do towarzystwa!
Kauno miestas brukavotas
Oi, oi, ratavokit!
Mane jau nužvalgė.
Draugas Vincas
Proklamaciją pūdą suvalgė.
Varva laisvės aliejum
Portfelis be ministerio:
Tamsta, ei, tamsta!
Sustok!
Gib a'svistok!
Ir nelatmės,
Ir bėdos' —
Lietuva nuo rydienos!

X

Kauno Meno kronika

Teatras

Buridano ir ne Buridano asilai plūsta
į Potašą ir Perlamutrą, o Potašai ir Per-
lamutrai peni Buridano Asilus.

Daugiau nieko.

Vyriausis motyvas

Laisvės varpas bokšte:

Ban!..

Ban!..

Ban!

Laisvės Alėja:

... kai!

... kai!

... kai!..

Laisvas Nemuno aidas

Ban - kai

Ban - kai

Ban-Ban-kai-kai

X.

KOVO MĖN. 15 DIENĄ IŠEINA PIRMAS
„KETURIŲ VĖJŲ“ numeris

Adresas: Kaunas, Matrono g-vė 19 Nr.

KAZYS BINKIS.

Kaina 6 auksinai.